

[Pürschel.]

Lunger. Skulde Højre have Klø i Ballerup eller Frederiksborg, saa mødte vi op med Jernknoer i Bukselommerne og Blyknapper i Stokkene“.

Dette er Fortiden. Ak, men nu Nutiden? Nutiden finder Det radikale Partis ypperste Mænd vendende sig imod deres egen Fortid, vendende sig imod den Frihed, de havde under Provisoriets Regering. Thi dette er for meget for et Folk, der regeres af det radikale Partis Justitsminister. Det er en fortræffelig Illustration til det, der her foregaar.

Ogsaa denne Paragraf er overflødig, hvis Ministeren blot vil bruge de Bestemmelser, han har. Men Ministeren er ikke nogen Hund efter at bruge det, han har; thi Ministeren gør ikke noget for at forhindre Kommunisterne i at føre deres landsskadelige Agitation, de, der fra denne Talerstol har erklæret, at deres Program staaar ved Magt, dette Program, hvori der staaar, at de med Vold vil tilrive sig Herredømmet her i Samfundet. Men dette skrider der ikke ind imod af den højtærede Minister, dør finder han ikke noget. Men han skriver en Lov saaledes, at den kan ramme det, som de Herrer i Virkeligheden er bange for.

Det, de er bange for, det eneste, de har Grund til at frygte her i Landet, det er den konservative Ungdoms stærke Fremgang, det er det eneste, de har Grund til at frygte for. Nazisme er der ingen Jordbund for her i Landet, Kommunisme kun i meget ringe Grad. Men det, de er bange for, det er den Vækst, der foregaar Landet over i den konservative Ungdom; og denne sin Frygt kan man ikke skjule med disse maskinmæssige Grin.

Jeg skal lige gøre et Par Bemærkninger om de andre Lovforslag, som i øvrigt er omtalt særligt. Jeg gør opmærksom paa, at Knojern er udtrykkelig forbudt, altsaa det, der var Yndlingsvaabenet for Studenter-samfundets gæve Folk i sin Tid. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at i Henhold til Lovforslaget kan Ministeren forbyde Indførsel af Uniformer og Uniformsdele, som det efter den gældende Lovgivning er forbudt at bære. Det er en meget vidtrækkende Bestemmelse, efter den Fortolkning, Uniformsloven har faaet. Thi konservativ Ungdom er straffet for at have baaret hvide Skjorter med sorte Slips. Dette er altsaa en Uniformsdel, som den højtærede Minister kan forbyde, hvis han faar dette Lovforslag vedtaget. Og i Sønderjylland har en Politimester nedlagt Paastand paa, at man skal konfiskere ogsaa Støvlerne, saa den højt-

ærede Justitsminister vil, med denne Lov i Haanden, kunne forbyde ogsaa Indførsel af Støvler. Saa vil man naturligvis sige, at det er der da ikke nogen fornuftig Mand, som kunde finde paa, og deri er jeg enig; men jeg finder deri ingen Betyggelse.

Da den foreløbige Lov af 1885 i sin Tid var til Behandling i Folketinget, sagde den gamle Alberti, at denne Lov berøvede den danske Mand hans naturlige Ret til at have Vaaben og foretage Vaabenøvelser; det var, fandt man dengang, en naturlig Ret. Venstrebladene agiterede dengang for Oprettelse af Riffeforeninger, det hed, at man skulde forskanse sig bag Riflerne, at Højre kun vilde respektere de skinnende Riffelløb, o. s. v. Og det var ikke blot Ord og Talemaader, men man begyndte at indføre Vaaben fra Udlandet; den første Vaabensending blev standset paa Københavns Toldbod.

Saaledes var Situationen dengang. Men den daværende Justitsminister nedlagde ikke noget Forbud mod Dannelse af Riffeforeninger, tværtimod, han sagde i Lands-tinget: Man kan danne lige saa mange Riffeforeninger, man vil, man faar bare ingen Rifler. Det var den Maade, hvorpaa han rationelt satte ind paa det Punkt, og kun paa det Punkt, hvor han ønskede at ramme, medens det, der er det karakteristiske for denne Regerings Udformning af Lovforslagene, er dette, at man overalt finder Ordene „og lignende“. Derved gives der Loven en ganske udflydende Karakter, derved aabnes der alle Muligheder for, at Administrationen, ledet af den højtærede Justitsminister, paa ensidig Maade kan udnytte denne Lovgivning. Og derfor skal den danske Rigsdag være i allerhøjeste Grad forsigtig med at give denne Regering saadanne Vaaben i Hænde.

Povisen: Jeg skal tillade mig ganske kort at omtale hvert enkelt af de foreliggende Lovforslag, for ganske vist er det saadan, at disse Lovforslag har en fælles Baggrund, men de fremtræder alligevel hvert for sig som ganske selvstændige Forslag.

Jeg skal tage Forslagene i den Orden, hvori de er opført paa vor Dagsorden, og jeg kommer da først til Forslag til Lov om Forbud mod visse S sammenslutninger. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag. Disse S sammenslutninger, som man ønsker Forbud imod, er S sammenslutninger med et politisk Formaal, men militært organiserede og militært udrustede, saa at de er egnede til at benyttes ved Magtanvendelse.